

Missions-Nyt

48. årgang, nr. 2 - Sommer 2006

Missions-Nyt

48. årgang, nr. 2 - sommer 2006

Ansvarshavende udgiver:

Missionsfonden af 4/5 1964
Harpevej 14
DK-3650 Ølstykke
Telefon 47174040 - Fax 47174018
mfond@mail.dk

www.missionsfonden.dk

Giro 613-9450
Bank 9570-0006139450
ISSN: 0903 2312

Redaktion og layout:

Svend Lohse

Tryk:

Trykkeriet Friheden ApS, Thisted

Missions-Nyt udkommer 4 gange om året og sendes gratis til fondens brugere og alle, som måtte ønske det.

Missionsfonden foretager en overordnet vurdering af det indkomne materiale til hvert enkelt blad, men artiklernes indhold, udtrykte holdninger og formuleringer er på skribenternes eget ansvar.

Forsidebillede:

Nu er sommeren kommet!

Missionsfonden af 4/5 1964

Missionsfondens bestyrelse:

Elly Lohse Bruun

Fagotvej 13 A, 2730 Herlev,
telefon 44917009
e.bruun@mail.dk

Karl Kühn

Strandvej 21, 6280 Højer,
telefon 74782015
skkuhn@mail.dk

Kenneth Kühn

Bendstrupvej 5, 2650 Hvidovre,
telefon 36770798
alken@tiscali.dk

Erna Nielsen

Bråderhøj 5, 3500 Værløse,
telefon 44480581

Christian Petersen

Sandholtvej 4, 2650 Hvidovre,
telefon 36770688
ec@paradis.dk

Gardar Ragnarsson

Lemkær 4, Kirke-Hørup, 6470 Sydals
telefon 74416092
gardar@adr.dk

Administration og regnskab:

Svend Lohse, Harpevej 14, 3650 Ølstykke

Indhold

- 3 Leder
- 4 Irland
- 7 Paraguay
- 9 Voluntører til Thailand
- 10 Nyt fra NLO i Tanzania
- 11 Bilulykke i Tanzania
- 11 Hvorfor missionere i et katolsk land?
- 12 Mission i Ghana
- 15 Hvorfor missionere blandt børn?
- 18 Ny Guinea
- 19 Missionsrejse til Indien
- 22 Missionshjørnet
- 23 Hilsen fra Thailand
- 26 En ulykke og et mirakel
- 27 Missionsadresser

Guds rige på McDonalds

Som teenager talte jeg tit med en ældre mand, som gik på Strøget og fortalte mennesker om Jesus. I min umodenhed var jeg delt mellem respekt for hans oprigtighed og min blufærdighed over hans enfoldige facon.

En dag mødte jeg ham på McDonalds, hvor vi satte os ved samme bord. Da en ung pige kom for at tørre bordet af, tog han hende pludselig om håndledet og så hende i øjnene: „Tror du på Jesus“, spurte han med et smil. Jeg krummede mine tær og blev pinlig berørt. Men pludselig forandrede pigen ansigtsudtryk, og hun fik tårer i øjnene. Hun fortalte afdæmpet, at hun som lille havde troet på Jesus men ikke længere var tæt på ham. Så begyndte den gamle mand med et strålende blik at tale til hende om Guds kærlighed, mens hun lyttede opmærksomt og dybt berørt. Jeg glemmer aldrig dette hellige øjeblik på McDonalds, hvor Guds rige kom nær.

Jeg tænker på, hvor mange af nutidens kristne der evner spontant at dele deres tro med mennesker, de møder i hverdagen. Har vi tilladt fejheden at stjæle vores frimodighed? Har vi lagt det missionale ansvar over på kirkens aktiviteter? Eller kan vi sige som Paulus: „Jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror“ (Rom.1:16).

Må dette nummer af Missionsnyt inspirere dig til at fortælle mennesker i din nærhed om Jesus og til at støtte den globale mission med bøn og økonomiske midler.

Kenneth Kühn

Irland

af Agnete og Tony Simpson

*Darenth, England.
Samling med sigøjnerprædikanter
og hustruer fra Stor-London*

Kære missionsvenner.

Fra tid til anden har vi det privilegium at arbejde sammen med sigøjnere fra Storbritanien, og nu og da også nogle fra Frankrig.

I marts var vi i en af sigøjnerkirkerne i England. Det var i Darenth, en af deres kirker i London-området, og om lørdagen var der en samling med deres prædikanter med hustruer fra Stor-London. Tony skulle tale, og derefter var der fællesskab og forfriskninger. Om søndagen skulle Tony tale i kirken i Darenth både formiddag og aften.

10 minutter før gudstjenesten søndag aften var der kun få siddepladser tilbage, men sigøjnere i alle aldre strømmede stadigvæk ind. Til slut var der kun ståpladser i foyeren. Der havde været lige så fuldt hus samme søndag formiddag, og vi fik at vide, at der havde været fuldt hus til bibelstudiet midt i ugen!

Der mærkedes slet ingen underholdningsmentalitet hos dem (skønt humøret ikke mangler). De har heller ikke noget til overs for den 'spiritualitet' med mange sensationelle fænomener, som foregår i kristenhedens navn mange steder i dag. En stor del af sigøjnerne har jo selv levet som snydere og underholdere, bedragere og fupmagere før de blev frelste, så den slags gennemskuer de med det samme - også i religiøs forklædning!

Men hvad er det så, der tiltrækker så mange? Jo, der blev sunget nogle få livlige fællessange. Derefter blev der nævnt mange bønneemner fra folk i forsamlingen. Der blev bedt for ufrelste slægtninge, for syge og døende og for mange store problemer. Og der var tid til at bede for alle bønneemnerne. Sigøjnerne har et hårdt og vanskeligt liv, og de allerfleste er velkendte med store tragedier og sorger. Er det underligt, at det er noget

andet end underholdning, de ønsker? Så var der et par vidnesbyrd om, hvad Gud havde gjort i nogens liv for nylig. En ung mand sang en sang med flere meningsfulde vers, der rørte ved hjerterne. Derefter var der tid til at lytte til Guds Ord. Der blev sunget lidt igen, før en del kom frem og ønskede forbøn til slut. Men derefter gik snakken! Der var så meget Gud havde gjort, og det var det, der blev snakket om.

Teresa fortalte os om, hvor forunderligt Gud havde frelst hende for 3 år siden, og Han havde frelst hendes voksne børn og svigerbørn, alt sammen i løbet af 3 uger! Teresa havde været lige ved at hænge sig selv, men netop den dag frelste Gud hende i stedet. Nu ønskede hun bare at fortælle alle om Jesus, lige meget hvor mange vanskeligheder der var i livet, for Jesus havde givet hende håb og nyt liv. Hun strømmede over med det og kunne simpelthen ikke holde det tilbage.

Men Teresa var bare én blandt mange andre. Man føler sig simpelthen overvældet og ydmyget, når man sådan står ansigt til ansigt med Guds store gerninger i menneskers liv.

10 min. før mødet, og de strømmer stadig ind.
Til sidst var der kun ståpladser i foyeren

Agnete (th.) sammen med nogle af prædikanthustruerne ved sigøjnernes samling lørdag aften

Kirken i Darenth har i de sidste 5 år åbnet 4 nye steder, som betjenes af brødre fra Darenth, hvorfra flere var ude at forkynde Guds Ord den søndag, vi var der. Vi hørte også om deres ungdomsarbejde, og om ungdomsstæver, hvortil et par hundrede teenagere blev kørt i busser fra forskellige steder. Heller ikke hér samledes de om en masse underholdning, men mange var meget ivrige for at vinde kammerater, der endnu ikke havde overgivet sit liv til Gud. Og de var ivrige for at vidne om alt det, Gud har gjort, og de vil lære Guds Ord.

Der findes 5-6 forskellige sigøjnerstammer spredte i mange lande over det meste af verden, men den almene befolkning ved uhyre lidt om dem. Mange steder er de utroligt fattige - dog ikke så meget i Vest-Europa. Her findes der også de, som er virkeligt rige. Men alle steder i verden er sigøjnerne samfundets udskud, og ofte bliver de behandlet forfærdeligt. Til gengæld forstår mange af dem særdeles godt, hvordan de kan være på kant med samfundet! I mange lande verden over taler de romany-sproget så vel som landets sprog, hvor de er. Romany-sproget tales dog ikke nær så meget i Storbritanien

Fortsættes næste side

og slet ikke blandt de rejsende folk i Irland, her vedkender de sig end ikke udtrykket 'sigøjnere'. Ikke desto mindre er der mange irske rejsende i England, som er indgiftede i familierne dér.

Sigøjnerne er utroligt dygtige til at handle, og de er dygtige til at finde deres egen beskæftigelse. Mange specialiserer sig i træfældning eller i at lave terrasser og indkørsler og forskellige husreparationer. Og hvis ét erhverv udtørres, er de dygtige til at opfinde noget nyt. Nogle er fastboende, i hvert fald fra tid til anden, men de fleste bor i campingvogne. Boglig lærdom står ikke i særlig høj kurs, skønt der findes undtagelser. Børnene forlader ofte skolen i 11-12 års alderen (hvis de altså har været i skole)! Men så bliver de hurtigt uddannet i livets skole. Drengene tager med deres far, onkel eller ældre bror på arbejde og lærer, hvordan de skal tjene deres levebrød eller føre forretning. Når de er 18-20 år, er de mænd, måske gifte og har deres eget erhverv! Men blandt de, der ikke kender Gud, er der forfærdeligt meget drikkeri, stofmisbrug, voldshandlinger og kriminalitet, skønt de fleste faktisk også er ret religiøse!

Det Guds værk, som nu foregår blandt sigøjnerne og de rejsende folk, går stadig frem som en løbeild mange steder, dog endnu ikke ret meget i Irland. Det hele begyndte i Frankrig 3-4 år efter at Hitler havde dræbt 300.000 europæiske sigøjnere i gaskamrene under anden verdenskrig. En pastor i Paris bad for et håbløst sygt barn, som en sigøjnermor kom med i sin fortvivlelse. Da Gud helbredte barnet, bredte Evangeliet sig med rivende hast i blandt dem, og et par år senere helligede denne pastor, Clement le Cosack, sig fuldt og helt det voksende arbejde blandt sigøjnerne. Clement le Cosack døde for 3-4 år siden og er med rette kaldt

'Sigøjnernes Apostel'. For en halv snes år siden var hans søn på besøg i vores menighed i Cork, og da fortalte han os, at det var vores danske ven Ove Falg, som for mange år siden vandt hans far for Gud dér i Paris!

Vi glæder os til at skulle besøge sigøjnerne bibelskole, som holdes i Wales hvert 2-3 år for deres nye prædikanter. Tony skal undervise dem i nogle dage også i år. De mænd lærer Guds Ord at kende på en måde, der i dag er sjældent at finde blandt præster i kirker i den almene befolkning. Når det er Helligånden, der virker, så lærer de Gud at kende på en levende og radikal måde.

Tony og Agnete sammen med en af sigøjnerprædikanterne, som Tony har undervist på deres bibelskole for nogle år siden

Her i vores daglige arbejde i Cork har vi den glæde, at flere af vennerne i menigheden er begyndt at blive mere involverede i arbejdet. Siden vi for 3 år siden mistede vores ejendom, arbejder vi stadig under store vanskeligheder. Der er én ejendom i byen, som er ledig, og som ville passe os særdeles godt, fordi vi derfra kunne nå mange fra byen, som vi ikke kan nå i øjeblikket. Vil I være med til at bede om, at Gud vil gøre de mirakler, der behøves i den sag?

Kærlig hilsen
Tony og Agnete

□

Paraguay

af Laura og Bengt Axell

Unge mennesker i tjeneste!

Her i Paraguay er der unge over alt. Befolkningen i sig selv er ung. Gennemsnits levealderen er ikke ret høj, og det gør, at der ikke er mange ældre, og slet ikke aktive ældre, da hjælpen til skavanker og sygdom ikke er stor.

De unge her har en ret fremtrædende plads i menighedslivet og i evangelisationsarbejdet, dog er der en god balance af folk i forskellige aldre. Men det er de unge, der har energien, visionerne og tiden til at udføre dem. Børn og unge er velkomne i menigheden og i arbejdet, og det er også dem, der skaber de fleste farver i møderne. De stiller gerne op til evangeliske kampagner for at vinde andre unge for Herren. Det er også de unge, der dominerer i musikken og sørger for, at vi følger med i skiftende musikstilarter og ikke står i stampe. De unge er uundværlige i arbejdet!

Og hvad gør vi så for at motivere de unge?

Unge musikere sørger for musik til møderne

*Unge aktive i Gudstjenesten.
Her et rollespil om uddrivelsen af paradiset*

Vi udruster dem med kundskab i Guds ord på bibelskoler, gennem bibelstudier, undervisning i menigheden, undervisning på ungdomslejre og i studiegrupper. Der er også plads til, at de måske ikke altid lykkes så godt, men vi roser dem, når de lykkes eller, når det er 'lidt bedre end sidste gang'. De får lov at øve vingerne, til de kan bære, og så kan ansvaret gøres større.

I disse dage er Diana på lejr med teenagere. Hun har sørget for, at læreren, der skal undervise "spirerne", er af kvalitet, så de unge får en god undervisning, da de nu er i den alder, hvor de vælger vejen for resten af livet. I forrige uge havde Diana en lejr med 52 søndagsskolelærere fra hele landet. Hun ville inspirere dem i arbejdet og give dem nye ideer til, hvordan de selv kan fabricere undervisningsmaterialer passende til lektionerne og børnenes alder. Samtidig med dette, er der også en evangelisk kampagne igang i et nybebygget område uden for byen Itá, hvor der endnu ikke findes nogen kirke. I de tre første dage af kampagnen fik evangelisationsteamet, som hovedsageligt består af unge mennesker, lov til at bede med ikke mindre end 90 voksne og 110 børn til frelse.

Fortsættes næste side

Alle aldre kan medvirke på møderne

I byen Limpio har menighedens unge slået sig sammen med de unge fra byen for at fejre 'Mors dag' med pølser og brød, og de har også deres egen evangelisationsplan til at vinde kammerater for Herren gennem disse aktiviteter.

Det er også hovedsageligt unge mennesker, der underviser i søndagsskolerne og i børnekirkerne. Det er dem, der står i kirkens køkken, der bager, laver mad, serverer og gør rent. De unge er uundværlige i menighedens arbejde. Vi elsker disse glade og livgivende unge, som er optaget af at vinde mennesker for Gud, og som er med til at forme menigheden i Asunción og ud over hele lan-

Ungdommen er med til at forskønne møderne

det. Men de ældre har også deres plads. De er mindre i antal, men de har skrevet historien, og de skaber balance. Og så er der dem midt imellem, som har stiftet familier, og som er optaget af det pulveriserende arbejdsliv. Det er for det meste dem, der leder arbejdet, der får ansvaret for de nye menigheder, der vokser op, og det er dem, der indsættes som evangelister, lærere, ældste og forstandere. Det er dem, der le-

Søndagsskolelærere undervises

der kvindearbejdet, festgrupperne, vedligeholdelsesgrupperne og dem, der giver stabilitet i arbejdet. I Paraguay er der plads til alle i menigheden. Alle udfylder en plads, og vi vil ikke undvære en eneste af dem.

Mange kærlige hilsner
Laura og Bengt Axell

På web-adressen:
www.missionsfonden.dk
kan du finde en opdateret
liste over de godkendte
projekter, der kan støttes
gennem Missionsfonden

Nye volontører til Thailand

Den 28. maj 2006 rejste Johanna og Anders Haldrup fra Århus ud til familien Maprang og arbejdet i og omkring byen Nakhonthai i Thailand, hvor de skal undervise i engelsk i perioden 1. juni til 1. september 2006. De har sendt os denne artikel til Missions-Nyt:

At rejse i Asien og opleve kulturer, traditioner og kristent arbejde, det var, hvad vi blev enige om skulle være begrundelsen og meningen med at tage orlov fra studierne og rykke vores uddannelser 2 år ud i fremtiden.

Gennem en veninde har vi hørt om de fantastiske projekter og det menighedsarbejde som familien Maprang, og de andre kristne i provinsen Phitsanuloke, beskæftiger sig med. Vi vil gerne gøre en forskel, der hvor vi tager ud, og efter en samtale med Birthe Steffensen meldte familien Maprang, at de godt kunne bruge os, og vi takkede ja til opgaven som engelskundervisere.

Vi er begge opvokset i kristne hjem, og har altid været aktive i kirke og samfundsarbejde. Anders har gennem 3 år været formand for en teenagerklub, været med i bestyrelsesarbejde for Indre Missions Ungdom, og har været med som leder på talrige børne- og konfirmandlejre. Johanna har ligeledes været aktiv i IMU-bestyrelse, og har været leder i spejder- og børnearbejde. Derudover har Johanna siddet i diverse nytænkende gudstjenest udvalg. Vi har sammen stået for undervisningen på for-

Johanna og Anders Haldrup

skellige konfirmandlejre, og har derudover begge erfaring med undervisning af primært børn og unge. Johanna arbejder i øjeblikket som handicaphjælper, men har tidligere arbejdet som vikar i forskellige børnehaver og i hjemmeplejen. Anders arbejder som vikar på en handicapskole og i forskellige børnehaver. Han har læst teologi i to semestre, men holder pause for at kunne rejse. Vi flyttede begge til Århus fra Lunderskov i sommeren 2004. Her kommer vi i Århus Valgmenighed, hvilket vi er glade for.

Det har hele tiden været vores ønske at komme ud at rejse, men vi vidste ikke hvordan og med hvilket formål. Vi ville gerne kombinere det at rejse med noget volontørarbejde, og da vi hørte om projektet i Thailand, fangede det straks vores interesse.

At rejse, møde ukendt kultur, lære nye mennesker at kende og på samme tid kunne tjene Gud med de gaver, han har givet os, er netop, hvad vi ønsker og havde håbet på at få lov til. Vi glæder os utrolig meget til at komme af sted, og ser frem til at tage udfordringerne op og tjene folkene i Thailand.

Kærlig hilsen
Johanna og Anders Haldrup

□

Nyt fra NLO i Tanzania

Af Hannah og Egon Falk

Selvom det nu er den store regntid, og vi ikke kan holde de store kampagner, bliver mennesker alligevel frelst hele tiden. Den sidste måned er der 63 personer i vores landsby som har givet deres liv til Jesus. Flere syge er blevet helbredt, bl.a. mennesker døende af AIDS. En af disse døende blev momentant oprejst fra sygesengen!

Bibelskolen begynder igen til maj med et nyt hold elever. Vi har 130 ansøgere, men kan kun tage 75 elever ind. Vi har kun 38 sengepladser, så vi behøver et stort mirakel NU. Vi har påbegyndt et nyt byggeri af en sovesal til disse elever - men der er endnu lang vej igen og især på den økonomiske side. Foruden at få bygningen under tag må vi lave senge, skabe og andet nødvendigt inventar.

Jesus har sagt, at vi skal forkynde og undervise, og derfor er vi gået ind i denne trosudfordring, som for os er stor. 100.000 kro-

Billede fra byggeriet af den nye sovesal

ner vil gøre underværker, og vi beder dig – ja opfordrer dig til at spørge Gud, om hvor meget du skal være med at give. Husk! Den bedste investering gøres i mennesker som helhjertet vil tjene Gud med evangeliets udbredelse i verden. Da vi i 1974 kom til Tanzania, var der 34 % kristne. I dag er der mere end 51 % kristne! Tak for din støtte og forbøn.

Dine i Tanzania

Hannah & Egon Falk

Bilulykke

Af Ingrid og Jørgen Markussen

Lige et lille „livstegn“ fra os, - i helt bogstavelig forstand. Søndag morgen kørte vi galt og smadrede bilen totalt. Det er derfor et Guds under, at vi kan sende dette livstegn.

På asfaltvejen mod Musoma, som vi skulle nå frem til, havde det regnet kraftigt. Vi var netop kommet gennem en landsby og havde igen sat farten op. En stor hund løb lige ud foran bilen, og instinktivt bremsede jeg. På grund af regnen var vejen fedtet og jeg mistede herredømmet og kørte i grøften, hvor bilen rullede rundt to gange og ramte et træ.

Vi havde selerne på og det reddede vores liv. Vi kunne åbne selerne og komme ud stort set ved egen hjælp. Vi blev kørt tilbage til

Mwanza og var til undersøgelse på Hindu Union Hospital, hvor Ingrid under ganske primitive forhold fik syet 7 sting, og vi fik begge stivkrampeserum og to slags bredspektret antibiotika og noget smertestillende. Jeg havde også brækket to fortænder og mistet mine briller. Det er et under, at vi er i live, og flere har uafhængigt af hinanden sagt, at Gud må elske os meget og

have brug for, at vi fortsætter med arbejdet. Det var også som om usynlige hænder næsten bar os ud af bilvraget.

I dag har jeg fået tænderne midlertidigt repareret og de næste par uger skal vi holde os i ro og samle kræfter.

Kærlig hilsen, Jørgen og Ingrid

□

Opråb!

Som det fremgår af ovenstående, blev missionærene Ingrid og Jørgen Markusen, udsendt af Brødremenighedens Danske Mission i Christiansfeld til Mwanza i Vest-Tanzania, søndag den 14. maj udsat for en grim bilulykke på en af deres missionsrejser. Bilen blev totalskadet, og det er et mirakel at de slap med livet i behold. Uden bil kan missionærene ikke udføre deres tjeneste i det geografisk store område, de arbejder i.

Bilen var ikke kaskoforsikret men skulle sælges, da BDM netop har købt en ny bil til missionærparret, men den nye bil er endnu ikke leveret. Imidlertid vil den nu totalskadede bil påføre BDM et økonomisk tab på ca. 50.000,- Dkr., som er det beløb, den kunne indbringe ved en handel.

Vi vil derfor appellere til alle missionsvenner om at træde til og bidrage med hjælp til dækning af den merudgift, der pludselig bliver ved anskaffelsen af den nye bil.

Gaver til bil kan sendes til Missionsfonden (benyt evt. girokortet her i bladet) eller til Brødremenighedens Danske Mission, Nørregade 14, 6070 Christiansfeld, giro 400-6666, mærket: 'Bil, Mwanza'. red.

Hvorfor missionere i et katolsk land ? De er jo kristne!

Af Helmi Castro, Peru

Dette er en kommentar, som vi ofte hører i Danmark, og jeg vil meget gerne svare på dette spørgsmål her i bladet med et andet: Hvorfor evangelisere i Danmark, når det allerede er et kristent land?!

Helmi Castro

Da de spanske erobrere kom til Peru, var det en lille gruppe af kriminelle og guld-tørstige mænd. Peruanerne fik valget mellem at blive katolikker eller blive brændt, men den katolske kirke tillod en vis sammensmeltning med deres gamle tro. For peruaneren var og er naturen af største vigtighed, for det er derfra, livet kommer. Sammen med solen, månen, bjergene, vandet, vinden var Moder Jord den største guddom. Der var forskellige kulturer, men alle havde de den samme gud i forskellige former, nemlig 'Halshuggeren'! Han kan som gud kun formildes ved menneskeofringer, og et hvilket som helst problem, som op-

Fortsættes side 21

Hvorfor missionere blandt børn ?

Af Tirsa Axell, Paraguay

Jeg husker ikke præcis, hvilken alder jeg havde, da en dansk børnebibelklub skrev og spurgte, om jeg ville være deres lille missionær, men jeg var stadig en lille pige. Min far fortalte mig, hvad der stod i brevet og spurgte, om jeg ville være disse børns lille missionær? Lige da forstod jeg nok ikke helt indholdet af brevet, men svarede, at det ville jeg gerne.

Medens min far var optaget af at lede arbejdet i de menigheder, han byggede gennem evangelisationsarbejdet, så havde mor hjerte for menneskene og familierne. Som jeg husker det, var jeg altid med hende på besøg i de mange hjem, hvor der var brug for hjælp. Mor ønskede at give disse syge og lidende børn en fremtid. Vi, hendes børn, fulgte altid med fra hjem til hjem, slæbende på madvarer og gaver. Vi fotograferede børnene, mens mor lyttede til det, de havde at sige, og så talte hun til dem om livets forskellige forhold. På grund af min unge alder havde jeg ikke ondt af disse fattige børn. Jeg så dem mere som mine lige, som almindelige børn, og vi legede da også rigtig godt sammen. Da jeg blev ældre, forstod jeg, at jeg havde ret: Vi er alle sammen lige for Gud. Vi er hans børn, og han elsker os.

Som elev i søndagsskolen, begyndte jeg tidligt at arbejde der. Det var min storesøster Cristina, som var min søndagsskolelærer, og meget tidligt lagde hun en stor del af dette ansvar på sine to yngre søstre, Diana og jeg. Det var naturligt for os at invitere, synge, optræde og mange andre ting, på de evan-

Omgivet af 'sine' søndagsskolebørn

geliske kampagner i forskellige bydele og i de nærmeste byer, for at bringe Guds ord til børnene. Jeg elskede at gøre alt dette og forstod, hvor vigtigt det var, at andre børn skulle have mulighed for at høre om Jesus, så de kunne tage imod ham som deres frelser. På den måde, og uden at vide det, tjente jeg Gud på en naturlig måde, som en hel normal del af mit liv. Jeg vidste ikke, at det var et arbejde og endnu mindre, at det var en missionstjeneste. Jeg vidste, at mine forældre var missionærer, men vidste ikke rigtigt, hvad det var, så jeg accepterede tilbudet om at blive denne bibelklubs lille missionær.

11 år gammel begyndte jeg at holde bibelklasser for de yngste børn i kirken under de offentlige møder. Og dermed opstod 'børnekirken i kirken'. Den har siden udviklet sig.

13 år gammel blev jeg søndagsskolelærer for børn i alderen fra to til seks år.

15 år gammel blev jeg assistent for min mor i børnekoret og var da også med i en teatergruppe, som optrådte ved specielle lejligheder, og som henvendte sig til børn. På den måde begyndte jeg også at organisere

Fortsættes næste side

evangeliske børnekampagner i forskellige dele af byen. Et arbejde som jeg stadig er i gang med!

19 år gammel elskede jeg arbejdet med alle disse børn. Jeg underviste børn fra seksårsalderen op til teenagealderen. Det var en dejlig tid, fuld af livsglæde og oplevelser, og børnene var i mange tilfælde elever, som jeg havde haft, fra de var helt små. På det tidspunkt læste jeg også to linier på universitetet: Social kommunikation (5 år) og virksomhedsledelse (5 år). Om formiddagen arbejde jeg som journalist på en avis, og her mødte jeg verdens fineste mand, José Ortiz, som jeg i dag er gift med.

I dag er jeg 24 år gammel. Jeg arbejder som journalist, nu på en kristen avis, og jeg har også en stilling som menighedens administrator. Jeg er ansvarlig for at kirkens papirer, for de langt over hundrede steder vi arbejder på, er i orden. Jeg skal samle og kontrollere regnskaberne fra hele arbejdet, måned for måned, opdatere medlemsregistret på over 3.000 medlemmer og meget mere. Ud over dette skriver jeg på to universitets afhandlinger, og det er på grund af dette, at jeg ikke er helt så aktiv med børnearbejdet lige i øjeblikket.

Tirsa har altid haft let ved at fange børnenes opmærksomhed

Et års tid før mit bryllup, sagde jeg til min søndagsskoleklasse, at jeg nu måtte slutte med at undervise dem for at få tid til mit bryllup. Men på grund af min store kærlighed til disse børn sluttede jeg først undervisningen én uge før mit bryllup, og fortsatte med at være aktiv i børneevangelisationskampagner. I dag er jeg næsten færdig med begge studieafhandlingerne, så jeg kan forsætte arbejdet blandt børnene, men denne gang i kirken, hvor jeg tjener sammen med min mand. Her venter en masse børn på, at jeg skal begynde at undervise dem i Guds ord, og det gør jeg meget gerne.

Hvad er det, der driver mig til at missionere blandt børn? Der er mange årsager til at tjene Gud blandt børnene. Det første og vigtigste er at lede barnet til Herren. Ords. 22:6 siger: „Oplær barnet til at vælge den rette vej; så følger han vejen resten af livet“ .

Statistikker viser, at personer, der tager imod Jesus som sin Frelser i barneårene, er dem, der har den mest stabile tro på Gud livet igennem. Et barn er uskyldigt, og i uskyldighed er alt en virkelighed, så når et barn tager imod Jesus som sin frelser, er det uden forbehold eller betingelser. Jesus siger, at vi bør være som børn, der er arvinger til himlen (Matt 18:3). Når et barn beder Jesus om tilgivelse for sin synd, så er det med overbevisning og sikkerhed. Personligt har jeg nogen gange forsøgt ikke at tro, men det, jeg lærte som barn, er så stærkt og sandsynligt, at jeg ikke har kunnet tvivle. For mig eksisterer Gud, og han er min frelser, og jeg indeholder ingen tvivl og heller ikke, da jeg senere bevidst søgte ham.

Den anden vigtig årsag til at undervise et barn i Guds ord er, at give barnet en base. Som ung har jeg forstået, at den største del af det jeg kender til bibelen, har jeg ikke

lært på offentlige møder eller på bibelstudier. Det meste har jeg lært i søndagsskolen af min søndagsskolelærer. Barnet har en større kapacitet end voksne til at lære, og selv om det kan virke, som om barnet ikke er opmærksom, så viser det sig, at et barn lærer endnu bedre, når det samtidig er optaget med at tegne, male eller lege med små biler.

Den tredje årsag er at være et eksempel for barnet i livet og i arbejdet. Mange af de børn, som jeg har undervist i søndagsskolen, er i dag selv søndagsskolelærere og underviser de små i Guds ord. Præcis som jeg selv begyndte. De ser deres lærer som et eksempel og vil gerne gøre det samme.

På fjerde pladsen giver arbejdet med børn både glæde og livskvalitet tilbage, og det er også sjovt at være en del af deres lege og ideer. For når man åbner, ikke bare sine arme og hjerte for et barn, men også sindet, får man meget mere igen end det, man giver. Har man et barns kærlighed, respekt og mest af alt tillid, så har man en frugtbar og velopdyrket jord til at så den gode sæd. Selv om jeg endnu er ung, så har jeg haft den glæde at se en hel del af mine elever lade sig døbe i vand og se dem blive fyldt af den Hellige Ånd, og nu tjener de Gud i menigheden på mange forskellige måder, og specielt blandt børnene.

Den femte og sidste årsag, som jeg vil skrive om her, er at give barnet selvtilid og meneskeværd. Lade det føle, at det er vigtigt. Her i Paraguay, hvor vi arbejder, er det et almindeligt syn, at børn ikke er så vigtige. De tæller ikke rigtig med. Så, det er dem der skal holde mund og lytte på de voksnes 'kedelige' ord. Børn har ingen stemmer. Deres tro, ideer og ønsker betragtes som dumheder. Men børn lærer af det liv, de le-

*Der er ikke megen uro i rækkerne,
når Tirsa underviser*

ver. I kirken skal børn sidde stille og høre, hvad de voksne siger. De har ingen plads i mødet, der er ingen der lytter til dem eller lader dem lede lovsangen, dele vidnesbyrdet eller tanker om Guds ord. Men børn har denne kapacitet, omend de ingen plads har. En søndagsskolelærer eller leder kan opfylde denne funktion, give barnet den plads, tid og respekt, det behøver, som individ og som person - skabt af kongernes konge. Om kort tid er disse børn jo i de voksnes rækker.

Disse fem punkter er nogle af de ting, jeg har kunnet bruge i praksis, og jeg takker Gud for muligheden. Med dette vil jeg også sende en stor og varm tak til bibelklubben, der udvalgte mig som deres lille missionær, og som gennem alle år har støttet mig og har bedt for mig og min tjeneste blandt børnene. Når jeg har gået igennem svære stunder, så har jeg haft glæden at vide, at der var børn i Danmark, som bad for mig.

Kærlige hilsner
Tirsa Axell

□

Prøv os på 'Nettet':

www.missionsfonden.dk

Ny Guinea

Af Sophia og Jacob Sode

Kære venner,

Den anglikanske ærkebiskop på Ny Guinea, Dr. Han, er død. Han var en typisk høj flot englænder og kom hertil lige efter sidste verdenskrig. Han startede den Anglikanske kirke først i Popondetta på nordkysten af øen og virkede siden her i Port Moresby. Det er flere år siden han blev pensioneret, men han foretrak åbenbart at blive herude. Han var aldrig gift og levede ret ensomt de sidste år. Da der ikke var nogen familie til at tage sig af begravelsen, blev det de indfødte præster og lægfolk, der måtte træde til. Som sædvanligt herude havde de et par samlinger i Port Moresby og 'sagde farvel' til deres biskop. Omsider blev kisten fløjet til Popondetta, hvor han havde ønsket at blive begravet.

Mere end tusinde menesker kom til den flere timers lange gudstjeneste i kirken. Da der omsider blev sunget den sidste salme, skulle kisten bæres ud til gravstedet, der ligger lidt fra kirken, for der var masser af mennesker som stod langs vejen for at få et sidste glimt og klage højlydt, som de gør herude. 6 mænd bar kisten den lange vej på skuldrene. Omsider kom de til gravstedet, men ak og ve, graveren havde ikke regnet med, at det var en lang englænder der skulle begraves. Hullet han havde gravet var for kort! Hvad nu? En eller anden foreslog at de bare gik tilbage til kirken og ventede lidt, og det gjorde de, med både kiste og optog. Efter et par timers ventetid gentog de marchen og alle var glade for at se kisten endnu en gang. De fik dobbelt konfekt. Graven var sikkert lang nok denne

gang og passede til kisten, vi har i hvert fald ikke hørt andet.

Påskan kom og gik for os uden at man rigtig lagde mærke til det. Skærtorsdag fejres over hovedet ikke her, Langfredag var det flere optog i byen, så man holdt sig inden døre. Påskesøndag var der selvfølgelig mange og lange gudstjenester rundt omkring. I fængslet havde de også arrangeret noget særligt og fået lov til at indvitere gæster.

Den nye præst i baptistkirken fra Syd-Afrika har været med mig på fængselsbesøg et par gange og er glad for det. Vi håber han med tiden kan blive en trofast medarbejder, for der er stor mangel på arbejdere. Kun nogle få venner fra Frelses Hær har været på besøg i de sidste par måneder.

Ellers går livet sin vante gang. Vi klarer det fra dag til dag. Der er små skavanker selvfølgelig, masser af tandlæge besøg, heldigvis kun få læge besøg, men det har alligevel særlig taget på Sophias kræfter. Gud er nådig og trofast.

Rami der passer menigheden i Ialibu har været på besøg i Port Moresby. Han skulle ellers have været på kursus hele 2006 for at blive lærer og få lov at undervise i real-skolen i Ialibu, men han fik det ændret til 3x1 måned, så at han har mere tid til at hjælpe til på hjemmefronten. Der er et stort behov for en ung kristen leder, en 'fuld af liv' mand, der kan tage sig af den store opvoksende ungdom i Ialibu. Vær med at bede for arbejdere til Herrens høst, der er ved at være moden.

Tak til jer alle for fællesskab og forbøn,
Jeres i Kristus,
Sophia og Jacob Sode

□

Missionsrejse til Indien

Af Kimmie og Peter Christensen

Vi takker Gud for endnu en missionsrejse til Indien i marts og april 2006.

Pastor Harry Gomes, som er en velkendt indisk evangelist, havde inviteret os til at deltage i en af hans store 4-dages kampagner, som han afholder cirka hver 14. dag. Denne gang i et område i Nord-Indien, som kaldes 'Cement' Nagar, fordi der er nogle store cementfabrikker dér. Der var omdelt indbydelser til mirakelmøder til ca. 150.000 husstande, og da det er et stærkt hinduistisk område, havde det rejst en del modstand. Antikristelige grupper havde skrevet protestartikler i 16 forskellige aviser. Af samme årsag prædikede vi ikke om aftenen men overlod det til Harry Gomes, så de ikke skulle reagere på, at vi kom som udenlandske missionærer. Derimod underviste vi på møderne om morgenen og døbte nogle af de nyfrelste i en flod nær ved. Mange blev frelst og helbredt gennem denne kampagne.

Derefter tog vi til Bombay. Her var vi inviteret af pastor Joseph, som er leder af New Life Fellowship. NLF har 2600 cellegrupper i Bombay alene. De arbejder specielt i staterne Maharastra, Goa og Gujerat men har også menigheder ud over hele Indien. NLF i Bombay er den mest vidunderlige menighed vi nogensinde har set! Kirken har siden 2002 indført G-12 systemet.

I G-12 betragtes alle kristne som ledere, og gennem effektiv discippletræning bringes alle nye kristne ind i åndelig modenhed og

tjeneste inden for et år. Gud gav os det privilegium at undervise i pastor Josephs egen G-12 gruppe og andre G-12 grupper hver dag i 1½ uge. Vi oplevede de kristne i New Life Fellowship som brødre, uden nogen form for selvhævdelse iblandt dem. De ønsker alle blot at hjælpe hinanden og fremme det fælles mål: At udbrede Guds rige.

Alle vi snakkede med, var begejstrede over G-12, og det er som en helt ny måde at have kirke på. Det er Jesus, det drejer sig om, men der som en hel ny side af evangeliet har åbnet sig. Vi boede blandt andet hos en ældre enke, som aldrig havde prædikeret i hele sit liv. Nu er hun travlt optaget af at lede 2 cellegrupper sam at prædike og undervise og ser mirakler og udfrielser fra onde ånder ske gennem sin tjeneste - ligesom Jesu disciple gjorde det. En ung pastor fortalte, at før G-12 blev indført i hans område, ledte han en flok på 10, nu er de 128! En anden ung mand har kun været kristen i et år, og han leder nu 2 cellegrupper. Vi mødte også børn og meget unge, der er cellegruppelødere. En af dem er kun 10 år gammel. I 1. Kor. 12:11 står der: „Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave.“ Vi

Fortsættes næste side

Dåb i Nord-Indien

har altså alle gaver, og et system som G-12 er godt til at få gaverne i funktion. Det bliver spændende at se G-12 systemet sprede sig ud over hele jorden de kommende år.

Efter Bombay rejste vi til Syd-Indien. Pris Gud, vi så Ham frelse og helbrede mennesker, hvert sted vi kom. Alle menighederne i Indien vokser nu. Da vi besøgte dem for 3 år siden, var omstændighederne helt anderledes. Det hinduistiske parte BJP var ved magten og håndhævede de strenge love, der siger det er forbudt at lede en hindu til omvendelse. Det kunne koste op til 6 års fængsel. Kirkerne kunne ikke engang holde offentlige møder. Men denne gang var vi ude i tæt befolkede byområder aften efter aften, og forkyndte gennem store højtalersystemer og med Helligåndens kraft de glade nyheder, at Jesus frelser.

For eksempel lod en ung familie sig frelse. Manden havde brudt en tidligere forlovelse, inden han blev gift med sin nuværende kone. Det havde resulteret i, at der blev lagt en forbandelse over hans liv, og i gennem en længere periode havde han ikke kunnet passe sit arbejde som pharmaceut. Efter et møde, det var hans første besøg i kirken,

Kimmie på prædikestolen i Syd-Indien

Friluftsmøder i Syd-Indien

bad han om forbøn. Inden vi brød forbandelsen, spurgte vi ham om han ønskede at Jesus skulle frelse ham. Hvad hjælper det, at vi bliver frie af forbandelser eller helbredt for en sygdom, hvis vi ikke har det evige liv? Han ønskede at modtage Jesus, og det ønskede hans hinduistiske kone også. Efter at vi bad frelsesbøn, brød vi forbandelsen og bad Gud om at genoprette hans helbred. Halleluja, allerede næste dag var han tilbage på arbejde.

I Lukas 12:49 siger Jesus: „Ild er jeg kommen for at kaste ud over jorden, og hvor ville jeg ønske at den allerede havde fænget.“ I Utter Pradesh i Nord-Indien er kun 1 ud af 1000 frelst! Gud ønsker også, at frelsen skal trænge igennem i de budistiske og muslimske lande.

Også i Danmark og Europa er der brug for frisk evangelisering. Så venner der er arbejde nok at tage fat på. Esajas 53:11 siger: „Fordi Hans sjæl har haft møje, skal Han se det, hvorved Han skal mættes.“ Jesu gerning er fuldbragt. Det er nu op til Helligånden og os at indsamle den store høst, som er belønningen for Jesu store møje. Gud velsigne dig i Jesu navn.

Kimme og Peter Christensen,
Good News Global Outreach

Hvorfor missionere.... fortsat fra side 11

står, er fordi han er utilfreds og ønsker ofringer. De mange dræbte, som er blevet fundet, vidner om deres gru ind for døden, og når turistguider siger, at de må have følt det som et privilegium at blive ofret, så beder jeg dem om at kikke på udtrykket i ansigterne af de dræbte! Jeg har endnu ikke set en, som så glad ud! Eller måske turistguiden har lyst til at skifte plads?!

En del peruanere blev oplært til at male billeder til kirkerne. De oplevede et vis pres, f.eks. at skulle male 'den sidste nadver', hvor alle er hvide undtagen Judas, som er peruener (brun)! Men i deres kunst malede de Maria som Moder Jord skjult i form af et bjerg i hendes krop, og Jesus knæler ned foran 'Apus', bjergets ånd. Der er gode bjerge og onde bjerge, d.v.s. ånderne som hersker i bjerget, som påvirker mennesket.

Er alt dette så noget, som hører fortiden til? Bestemt ikke! 'Åndernes religion' bliver trofast fulgt af størsteparten i Peru også i dag, mest af alt i bjergområderne. Den katolske kirke har ikke nogen trøst eller fred at tilbyde. Deres kirker er mørke og uhyggelige.

Men Jesus kom for at befri alle dem, som af frygt for døden hele livet igennem havde været holdt nede i trældom. Det er netop frygt, som har holdt og holder peruanerne i trældom. Hvis ikke de ofrer til Moder Jord, så tager hun hævn, sender sygdom og død, holder sin frugt tilbage. Hvis der ikke er en god høst, så er det menneskenes skyld, og der bør derfor ofres. I det offer bør der ikke mangle koka-blade, dyr (i dag bruges oftest lamafostre) og andet. Efter at ofret er blevet 'velsignet' af troldmændene, så bliver det gravet ned i husene. Før var der al-

tid menneskeofringer, men det kan ikke gøres i dag, i hvert tilfælde ikke åbent! Men det er almindeligt, at man køber sig til en offerpakke, og i den er der menneskeknogler. Der er en dyb respekt for naturen, men den er drevet af frygt. En ung pige sagde til os: „Hvis jeg ikke ofrer, så kan det være at min familie bliver syg eller kommer ud for uheld og dør!“ Men er det så bare mennesker med et lavt undervisningsniveau, der dyrker denne religion? Nej selv universitetsuddannede lever under den samme frygt. De to seneste præsidenter har åbent søgt disse kræfter. Behøver jeg fortælle, at det ikke er gået dem særlig godt! Jo mere denne praksis udføres, des fattigere og mere trængende bliver folk.

Troldmænd spiller stadig en meget stor rolle, og okultismen blomstrer. Deres største fjende er de evangeliske kristne, og det viser jo klart, hvem de tilhører! Men Jesus kom for at frelse også dem, som er forblindede. Men eftersom kampen er specielt rettet mod de evangeliske pastorer og deres familier, så er det vigtigt, at vi med vores arbejde er med til at holde deres mod oppe, og at I er med til at holde vores oppe med jeres forbøn.

Jesus kom for at give os frihed. Ingen anden præsenterer sig som kærlighedens gud. Ingen anden kommer først til os, tilgiver mennesket deres uvidenhed og oprør og løfter mennesket op og giver det plads i det himmelske. Ingen anden kan give fred midt i livets mange udfordringer. Jesus ofrede sig selv for os, og Gud kræver ikke flere ofre. Dette er evangeliets og frihedens budskab. Jesus kom, for at det folk, som sidder i mørke, skal se et stort lys! Det er også et løfte for Peru! Det er derfor, at vi er i Peru! Tak for jeres støtte!

Helmi Castro

□

Af Elisabeth Petersen

Kald til stilhed

„Herren er god mod den, der håber på ham, mod det menneske, der søger ham. Det er godt at vente i tavshed på Herrens frelse.“ Klagesangene 3, 25-26.

At vente i tavshed på Herren - et måske direkte ubehageligt forslag i vores fortravlede hverdag! Vi er vant til, at alt, vi gør og bruger tid på, skal have et formål - en målbar nytteværdi - eller i det mindste en såkaldt underholdningsværdi.

Ikke desto mindre finder flere og flere mennesker ud af, at meditation og afslapningsyoga giver dem indre ro, når alt kræver mere og mere handling omkring dem. Når de oplever, at hver dag er en kamp for at prioritere alting rigtigt i det begrænsede antal vægne timer, de har til rådighed.

Nogle oplever at meditationen lader batterierne op og den hektiske hverdag kan fortsætte sit hæsblæsende tempo. Men hvilken tomhed, når man tænker på, at vi kan søge den levende Gud.

I urkristendommen søgte de hellige også stilheden. Jesus søgte ud i ørkenen, og en række af kirkefædrene

brugte lange perioder af deres liv på at søge ensomheden og stilheden for at se Gud mere klart – for at høre Guds stemme.

Ørkenfædrene var en bevægelse særligt i det 3. århundrede efter Kristus, og mange af dem flygtede fra verdsligheden både i kirken og samfundet ud i stilheden og ensomheden med Gud. Det paradoksale ved deres isolation var, at de som søgte længst væk, blev dem, som havde den største indflydelse. Nok mest på kirken, men dermed også på samfundet, fordi kirken allerede på dette tidspunkt var meget magtfuld.

I min kirkelige opvækst blev der ikke lagt meget vægt på dette med stilheden. Der var en tendens til, at pauser med stilhed i gudstjenesten blev fyldt ud med fællesbønner, småbønner fra den enkelte eller musik, der ofte fik flere af de tilstedeværende til at istemme sang. Jeg ved ikke, om der i kirken var en egentlig frygt for stilheden? Men måske kan stilheden også være skræmmende? Giver den plads til, at refleksioner, som vi forsøger at ignorere, kommer op til overfladen?

Vi talte selvfølgelig også den gang om

Thailand

Af Sathiyaa og Prayoon Maprang oversat af Birthe Steffensen

den stille time - den personlige andagt, med bøn og bibellæsning i 'lønkammeret' - men fokus var ikke på stilheden og refleksionen.

Heldigvis finder kristne også tilbage til det kirkefædrene hyldede – tider med stilhed til bøn, refleksion og måske bare det at lytte til Guds stemme. Det er muligt at tage på kristen retræte (hvor man i en periode tager væk fra det hele for at søge Gud) på fjernere steder i Frankrig, Skotland eller Irland, men også i Sverige og Danmark.

Samtidig ser vi også, at forskellige værktøjer tages i anvendelse som en støtte til fokuseringen på det guddommelige, når stilheden opsøges: Lectio Devina (som betyder guddommelig læsning, en langsom læsning af et skriftstykke i Bibelen for 'at lytte med vore hjerter'), bedekrans (som Kristuskransen), lys, musik, mv. Bruges stilheden og refleksionen også i gudstjenesten bliver det sværere for den enkelte blot at 'hænge på' ud fra gudstjenestens form og indhold, idet man i stilheden tvinges til at vurdere ens eget forhold til Gud.

Nogle finder det måske for nymodens, men faktisk er mange af disse metoder så gamle som kristendommen selv.

Og længes vi ikke dybest set alle efter denne stilhed...ikke den tomme stilhed, hvor den mediterende tømmer sig selv, for at blive en del af intetheden. Men den stilhed, der giver Gud plads - der rummer den stille sagte susen, der er opfyldt af Gud?

Elisabeth Petersen

Kære læsere af Missions-Nyt.

Vi glæder os over at dele gode nyheder ôg bedeemner med jer fra vores arbejde i Nakhonthai i Thailand.

Johanna og Anders Haldrup rejser til Thailand den 28. maj for at være volontører i Nakhonthai i Phitsanuloke Provinsen. De skal primært undervise i engelsk ligesom Henriette og Lydia gjorde for to år siden, men der er en del ændringer i forhold til sidst.

Johanna og Anders skal bo i et hus for sig selv 5-10 minutter fra Prayoon og Sathiyaa Maprang. De har begge sørget for at have internationalt kørekort, så de kan komme omkring på familien Maprangs motorcykel eller i bilen.

Det er ikke meningen, at de skal undervise på Elevcentrene men derimod på English Camp som afholdes rundt omkring i provinsen for forskellige aldersgrupper. Alt i alt er der planlagt 21 lejre i de 3 måneder, Johanna og Anders er tilknyttet projekterne. Den første lejr begynder den 16. juni, så de har noget tid til at finde sig til rette i deres nye omgivelser og finde ud af, hvad der forventes af dem.

På en ungdomslejr er de blevet bedt om at undervise i Barnabas fra Apostlenes Geringer. Undervisningen strækker sig over to dage. Ellers er det almindelig engelskundervisning med vægt på samtale og der-

Fortsættes næste side

udover forskellige lejraktiviteter på engelsk - sange, lege, vidnesbyrd og bøn.

Det er tanken, at de skal være sammen med Prayoon og Sathiyaa og børnene en dag om ugen, både for at træne deres engelsk, og for at lære af hinanden, spise sammen, og have fællesskab. Derudover er der en ung mand, som er færdig med bibelskole, og som nu er tilknyttet menigheden i Gaeng Thung. Han vil gerne lære noget mere engelsk. Endvidere ønsker han at være til rådighed for Johanna og Anders - både for at være en støtte for dem og for at lære fra dem.

Vær med til at bede for Johanna og Anders. De har et stort ønske om at tjene Herren, og de vil så gerne løse de opgaver, de bliver stillet, rigtig godt. De har mange erfaringer med sig - og alligevel er dette noget helt andet. De føler sig på Herrens mark - men som Johanna siger, der er også godt at være.

Elevcentret i Gaeng Thung:

Prayoon og Sathiyaa Maprang og menigheden i Gaeng Thung har taget imod en ny stor udfordring, idet de har sagt ja til at udvide projektet i Gaeng Thung med 100 børn, så der nu er over 300 børn knyttet til Elevcentret i Gaeng Thung. Grunden til udvidelsen er, at Compassion besluttede at lukke et projekt i nærheden af Gaeng Thung, fordi menigheden i den landsby ikke var i stand til at løfte opgaven. Samtidig havde de ikke lyst til at svinge de 100 børn og deres familier og spurgte derfor Prayoon, om menigheden i Gaeng Thung kunne overtage dem. Selvom Prayoon har et meget godt og vel fungerende team i Gaeng Thung, er det alligevel en meget stor opgave at løfte, både i forhold til det enkelte barn og i forhold til familierne. Prayoon og teamet i Gaeng

Thung beder derfor om jeres forbøn, så de ikke kører træt men tjener disse 100 børn og deres familier med samme helhjertethed som de 200 andre børn og deres familier.

Jobtræningscentret i Nakhonthai:

Efter det traditionelle Thai Nytår midt i april måned gik arbejdet i gang med at genopbygge Jobtræningscentret i Nakhonthai. Syværkstedet står nu færdigt, og materialer og håndværkere er bestilt til resten af Jobtræningscentret, som forventes færdigt i august måned. Prayoon og Sathiyaa og bestyrelsen glæder sig meget over, at Jobtræningscentret nu er ved at tage form, så arbejdet og tjenesten snart kan genoptages.

Kærlig hilsen,
Prayoon og Sathiyaa Maprang
og Birthe Steffensen

Næste nummer af

Missions-Nyt

udkommer
september 2006

Artikler bedes indsendt
inden
15. august 2006

På forhånd tak

Benyt skattefradragreglen - når du støtter mission!

Alle former for gaveindbetalinger til Missionsfonden af 4/5 1964 er fradragsberettigede inden for 7.100 kr.'s reglen, dog ikke de første 500 kr. Det betyder i praksis, at du ved indbetaling af ialt 7.100 kr. kan fratække de maksimale 6.600 kr. Gem kvitteringerne, de skal bruges til selvangivelsen.

Større fradrag kan opnås ved tegning af 10-årigt gavebrev. Kontakt os for flere oplysninger.
Begge ordninger kan benyttes samtidigt og af begge ægtefæller.

afrives inden betaling

Missionsadresser:

Laura & Bengt Axell
Casilla de Correo 2710
Asuncion, Paraguay
axell@conexion.com.py
Pinsekirken, Vejle

Helmi & Felipe Castro
Casilla 199
Trujillo, Peru
helicastro@speedy.com.pe
Pinsekirkens Ydremission, Århus

Kimie & Peter Christensen
Good News Global Outreach
Hammersholt Byvej 26
3400 Hillerød
kpc@ofir.dk

Stella Christtreu
AEP-Box 33
K.P.119
Tirana, Albanien
stella@abissnet.com.al
Fælleskirken, Ølstykke

Hannah & Egon Falk
New Life Outreach
P.O. Box 6073
Arusha, Tanzania
nlo@yako.habari.co.tz
NLO Danmark
c/o Pinsekirken
Sagavej 5, 3700 Rønne

Tabitha & Torkild Jensen
P.O. Box 2398
Arusha, Tanzania
torkild@bol.co.tz
Betania's Ydremission, Blåhøj

Ruth & Henry Knudsen
P.O. Box 428
Germiston 1400, South Africa
gam@telkomsa.net

Lena & Lars Kristensen
'Mercyships'
c/o Bente og Nathanael Kristensen
Nordlundvej 136
7330 Brande
Lakdk@mail.tele.dk
Betania's Ydremission, Blåhøj

Lise-Lotte & Esteban Laniec
Avda. Mcal. Estigarribia 697
San Ignacio de las Misiones
Paraguay
elaniec@itacom.com.py
Pinsekirken, Roskilde

Kirsten Solveig Larsen
JOCUM
Caixa Postal 210
CEP. 68 906 970 Macapa, AP
Brasilien
kisola@ig.com.br
Fælleskirken, Ølstykke

Anne-Lise & Peter Madsen
'Mission hjemme og ude'
Nygade 16, Blåhøj
7330 Brande
alpema@mail.dk
Betania's Ydremission, Blåhøj

Dorrit & Torben Madsen
'Mission til unåde'
Postboks 117
7330 Brande
Betania's Ydremission, Blåhøj

Margaret & Verner Madsen
P.O. Box 4
Itigi
Tanzania
margaret_madsen2yahoo.com
Pinsekirken i Herning

Susanne & Leif Madsen
P.O. Box 9734
Nakuru, Kenya
leifmadsen@africaonline.co.ke
Betania's Ydremission, Blåhøj

Ingrid & Jørgen Markussen
Moravian Mission
P.O.Box 607,
Mwanza, Tanzania.
markussen@africaonline.co.tz
Brødremenighedens
Danske Mission

Prayoon & Sathiyaa Maprang
155 M. 1 Nakhonthai Church
T. Nakhonthai, A. Nakhonthai
Province Phitsanulok 65120
Thailand
Støttekreds i Danmark:
v/ Birthe Steffensen
Fortunavej 82, 8900 Randers

Jette Læbro Nielsen
'Udrust Nationerne'
c/o Ulla Nielsen
Ringparken 18, 2. th.
4000 Roskilde
jette35@tiscali.dk
Betania's Ydremission, Blåhøj

Anita & Marino Paserini
José Hernandez 170
3105 Diamante
Entre Rios, Argentina
anitahardt@yahoo.com.ar

Birgitte & Søren Pedersen
P.O. Box 4614
Eldoret, Kenya
soren-fp@multitechweb.com
Pinsekirkens Ydremission,
Esbjerg

Esther & A. Sankar
No. 21 'A' Arani House Road
Ooty-643002,
The Nilgiris
South India
seppgf@yahoo.com
Græsted Frikirke

Bente & Bent Ole Sørensen
Rumænien
Blåhøjvej 49, Karstoft
6933 Kibæk
b.o.s@email.dk
Betania's Ydremission, Blåhøj

Agnete & Tony Simpson
15 Brian Dillon Park
Dillon's Cross
Cork, Irland
Elimkirken, Ålborg

Missions-Nyt
Missionsfonden
Harpevej 14
DK-3650 Ølstykke

Returneres ved varig adresseændring

PP

DANMARK

Betalingservice

Missionsfonden er tilmeldt **BS**
Pengeinstitutternes **BetalingsService**

Denne service kan med fordel benyttes af
givere der ønsker at indbetale faste
månedlige beløb

**Kontakt os
for tilsendelse
af tilmeldingskupon**

Missionsfonden af 4/5 1964
tlf. 47174040 - Fax 47174018
e-mail: mfond@mail.dk

VOLONTØRER TIL THAILAND!

Både børn og voksne på elevcentrene i
Nakhonhai-distriktet i Thailand har et stort
ønske om at lære at forstå og tale engelsk

Derfor efterlyser de kristne volontører fra
Danmark - gerne unge mellem 20-30 år med
masser af gå-på-mod og lyst til at undervise
børn og voksne i engelsk på samtale-niveau

De ønsker 2 volontører ad gangen for en
3-måneders periode. Voluntørerne bor
hos en thailandsk familie, og der er ingen
udgifter til kost og logi under opholdet.
Rejseudgifter og lomme penge betaler
voluntørerne selv, men fonde kan søges.
Det er en fordel, hvis en af voluntørerne
kan køre motorcykel

For nærmere oplysninger kontakt:
Birthe Steffensen på telefon 86217385
eller **Karl Kühn på telefon 74782015**

Rejsebureauet med hjerte for mission

- Missionærбилletter med stor
fleksibilitet - op til 40 kg bagage
- 10 % rabat på vaccinationer
- Udstationeringsforsikringer
- Gruppebilletter til hele verden
- Individuelle flybilletter
- Firmaudflugter og konferencer
- Besigtelsesrejser til Spanien i
forbindelse med huskøb

www.flyrejse.nu

ICHTUS • REJSE

Ichtus Rejser • Storaavej 37 • 7400 Herning
97 21 77 39 • www.flyrejse.nu • info@flyrejse.nu